

Smaragdfény

Gyémántfiú 3.

S Z U R O V E C Z K I T T I

S Z U R O V E C Z K I T T I

Smaragdfény
Gyémántfiú 3.

*Zsuzsinak, Csicsinek, Andinak,
Boginak, Katának és Edinának – a Lányoknak,
akik biztos kézzel irányítják az életüket,
akikre felnézek, és büszke vagyok! <3*

„Mindez tegnap volt. Ma pedig továbbmegyünk, mások vagyunk, mint tegnap voltunk, talán csak egy árnyalattal különbözünk tegnapi önmagunktól, de mégis mások vagyunk. Soha többé nem lehetünk azok, akik tegnap voltunk.”

Daphne du Maurier: A Manderley-ház asszonya

Prológus

Rozoga volt a ház, akárcsak a lakója. Ott ült, görnyedt, kényelmetlen pózban. Vézna karjával megtámasztotta a fejét, és úgy nézett rám, ahogyan egy veszett kutya tekint a sintérre. Ha más fegyvere is volna, valami ütőképesebb az átható, zöld szemeinél, már holtan hevernék a padlón. Így viszont álltam a pillantását, bízva abban, hogy az akarata úgy hajlik majd meg előttem, mint az a girhes kis teste a szánni valóan bő ruhája alatt. Észrevettem, hogy fintorgok. Hiába, abban a közegben, ahol én élek, adnak magukra az asszonyok.

– Menjen innen! – ismételte meg az iménti mondatát. – Kár a gőzért. Nincs a világon annyi pénz, hogy ezt én megtegyem! – Az óceánszemek haragosan villogtak a szoba félhomályában. *Nyugi, cicukám. Leszel te még kedvesebb is a bácsihoz.*

– Nagy kár. Ez esetben az édes kicsi Nikki sajnos megtud bizonyos dolgokat az életéről. Hány éves a csibe? Nyolc körül lehet most, ha jól számolom – a hatás kedvéért nagyot sóhajtottam. – Hiába, mindannyian kapunk pofonokat az élettől...

– Ezt nem teheti meg!

– Ha megteszem, az valójában nem az én bűnöm lesz, hanem a magáé. A maguké. A szent család – gúnyosan felnevettem. – Csak épp tele a szekrényük csontvázakkal...

– Mit akar tőlem? Hogy talált rám egyáltalán? Játsszon nyílt lapokkal, az ég szerelmére! – A nő dacosan rám emelte a tekintetét, arcának csinos körvonalai ekkor érvényesültek először, a loncsos hajzuhatag alól karakteres, feledhetetlen, érdekes vonások kerültek elő. A képzeletem hirtelen egy filmet vetített elém egy asszonyról, aki a megfelelő körítéssel akár ő is lehetne. *Vajon kinek az élete a legdrágább neked...? Tegyük egy próbát! Játsszunk! Úgyis olyan ceszettül magányos vagyok...*

– Ne nézzon így rám, Rebeka! Arra kérem, legyen a feleségem. Szórakoztatóbb lesz, mint hinné.

1. fejezet

Hat évvel később...

„Előbb-utóbb mindenkinek az életében elkövetkezik a megpróbáltatás órája. Mindenkinek megvan a saját gonosz szelleme, amely gyöttri és kínozza, és próbára teszi minden erejét.”

Daphne du Maurier: A Manderley-ház asszonya

Profi sminkes

— **K**érlek, Nikki, gondold át még egyszer! – A nőnek élénk-vörös, kusza kontyba tornyosult a haja, és két szemöldöke között megjelent egy gondterhelt kis ránc. Divatos, vastag keretes szemüvegét az íróasztalra dobta, majd jelentőségteljesen a fiatal lányra nézett, mintha eddig csak az őket elválasztó szemüveg tette volna lehetetlenné, hogy Nikki megértse, miféle örültséget fogat a fejében.

– Már ezerszer megtettem, mama – bizonygatta komolyan, és Heily szívből kívánta, bárcsak az első kamaszkori lázadásról lenne szó, de érezte, erre most kevés esély van.

Tanácstalanul csóválta a fejét. Figyelte a gyermeket egy gyönyörű nő testébe zárva. Tekintetével végigpásztázta a lánya vállig érő, lágy hullámokban omló, aranyzóke haját, levesestálnyi borostyánszín

szemeit, melyeket még nagyobbnak mutatott a gondos spirálozás. Határozott arccsontját angol nagymamájától örökölte, pisze orrát a nagynénjétől, kihívó kis mosolyra húzódó ajkait az apjától. Rádás-ként épp elég magas, hosszú combú és kebles volt ahhoz, hogy bárki lazán tizenynolcnak higgye. Mindent összevetve már most szédületes jelenség.

Nikki Richards Heily nevelt lánya volt, de ez mit sem számított, mert pontosan annyira szerette, mint a férfit, aki az apja és egyben az ő férje, immár teljes tíz esztendeje. Sosem úgy tekintett Nikkire, mint holmi kakukkfiókára, ezért érezte abszolút jogosnak önnön aggodalmát és elkeseredettségét, amikor a fiatal lány közölte, hogy pályázni szeretne az *Álom a varázshegyen* című film egyik kiemelt mellékszerepére. Tizenhárom évesen! Az már mit sem számított, hogy ő, Heily Anderson, épp csak egy évvel volt idősebb, amikor annak idején forgatni kezdett, nem beszélve Nikki apjáról, aki már középiskolásként színházi darabokban játszott, és szintén nem volt még húsz, amikor megkapta élete első, igazi főszerepét. Egyszóval, alapvetően semmi rendellenes nem volt abban, hogy Nikkit érdekli a pálya és szívesen kipróbálná magát színésznőként, Heilynek azonban minden idegszála tiltakozott a dolog ellen. Az ő lelkében tragikus emlékek garmadája kötődött a filmsztár korszakhoz, melynek férje és ő úgy vetettek véget, hogy egyik napról a másikra – sok-sok per és anyagi veszteség árán – kiszálltak belőle, átállva a kamera másik oldalára: immár a családjuk tulajdonában lévő stúdió vezetői székeiben ültek. Továbbvitték a Lianne és Gilbert Anderson alapította céget, sőt, egybeolvasztották egy másik, sikeres hollywoodi műhellyel. A Shiny Diamond pedig az ott dolgozó remek szakembereknek köszönhetően lassanként sikerből épített hegyeket.

– Nikki – szólalt meg Heily fáradtan. – Amikor én filmezni kezdtem, épp olyan lelkes és naiv voltam, mint te. Imádtam játszani, élveztem a

munka minden pillanatát, mert részt venni egy mozi megalkotásában több mint hivatás. Ez igazi varázslat...

– Akkor miért akarsz engem megfosztani ettől a varázslattól? – kotyogott közbe ártatlan hangon a lány.

– Igazi manipulátor vagy, és már megint túl erős a szemfestéked – mutatott rá Heily. – Ez így nem ér...

– Amikor még kicsi voltam, a papával együtt olyan sokat meséltek nekem a forgatásokról, és amikor veletek jöhettek a stúdióba, olyan jó volt kalandozni a díszletek között! Most is bizsergést éreztem idebenn, amikor beléptem az aulába, megláttam Lianne nagymama hatalmas fotóját a szökőkút mellett... – Egy pillanatra elhallgatott. – Mama, ebbe a világba születtem bele. Miért nem természetes neked, hogy ide szeretnék tartozni?

– Tartozz, Nikki! De kérlek, legyél inkább dramaturg, forgatókönyvíró vagy rendező, bánom is én... Csak könyörgöm, a színeszetre ne vágj!

– De ehhez túl sok szépet meséltetek nekem. Ki kell próbálnom!

– Azt kell kipróbálnod, hogy be tudod-e fejezni a még hátralévő húsz percben a matekleckédet! – vágta rá ellentmondást nem tűrően Heily. – Hatra itt az apád, és nem késheetünk el a házassági évfordulóról!

– Nagypapa és Annabella mióta is vannak együtt? – kíváncsiskodott Nikki.

– Hivatalosan tizenöt, illegálisan pedig már vagy ezer éve.

– Vajon mivel lepi meg őt Gilbert a nagy alkalomból?

– Talán egy újabb ráncfeltöltéssel – nevette el magát Heily, majd felemelte az íróasztalon heverő kis tükrét. – Ahogy így elnézem, lassan rám is rám férne...

– Ugyan már, mama! Csúcs, ahogy kinézel. A sulimban az összes pasi odavan érted.

– Ezt inkább hallani sem akarom... – emelte maga elé a kezét Heily. – Nem akarok én lenni Stiffler mamája. Nikki, tudod, hogy nem vagyok a sebészkes lelkes híve, de ez az olasz koprodukciós szerződés jó néhány friss ráncot vájt a homlokomba.

– Friss ráncot vájt... – trillázta Nikki. – Igazán költői vagy! Szóval... Elmehetek a szereplőválogatásra?

– Csillagvirág, a sorrend a következő: mateklecke, családi vacsora – közben apádnak egy szót se –, aztán majd reggelinél, nyugodt körülmények között visszatérhetünk a dologra...

– Nyugodt körülmények? – vont a fel aranyszín szemöldökét Nikki. – Mikor vannak otthon olyanok? Brandon tesz róla, hogy véletlenül se beszélhessünk nyugodtan semmiről...

– Az öcséd még csak ötéves. Ne várj tőle csodákat!

– Mama, biztos vagyok abban, hogy a papa mellém áll majd, és elenged a castingra.

– Én sem mondtam még, hogy nem mehetsz!

Nikki arca rögvest felderült.

– Akkor elmehetek?

– Akkor tagolom: ma-tek-lec-ke! – Heily fehérarany Cartier órájára pillantott. – Már csak tizenöt perced maradt...

– Igenis, asszonyom! – szalutált a lány mosolyogva, majd kikukcskált az iroda ajtaján. – Sierra már hazament, kiülök a helyére tanulni! – emelte meg a széke mellett heverő hátizsákját, majd hanyagul dudorászva kislattyogott az előtérbe. – Nyitva hagyhatom az ajtót? – kiáltott vissza.

– Persze! – sóhajtotta Heily, arra gondolva, hogy legalább addig is hallja, mit művel a kisasszony, de ezt már nem tette hozzá. Véletlenül

sem akarta Nikkiben azt az érzést kelteni, hogy nem bízik benne, mert erről szó sem volt, inkább csak nagyon féltette őt.

Heily kinyitotta az előtte heverő mappát, és olvasni kezdte az abban lévő, aláírására váró szerződéseket, ám a pillantása minduntalan a mellette fekvő, giccsesen színes keretes családi fotóra siklott. Egyáltalán nem illett a festékpacás képtartó a mahagóni íróasztalra, de nincs mit tenni, Brandon készítette az óvodában, közszemlére kell bocsátani. Heilynek egy-egy nehéz napon elég volt csak egy pillantást vetnie rá, hogy megnyugodjon a lelke. Hogy tudja, bármilyen nehézfejúek a színészek, a befektetők vagy a rendezők, bármennyire idegesítsék is őt napközben, ha hazaér, a fotón szereplő három drága lény várja, akik még mosolygósabbnak tűntek a vidám keretbe fogva. Forгатókönyvíró férje, az egykori legendás molesztár, Nick Richards még mindig a milliódolláros arcberendezésével élte napjait, felesége legnagyobb nyugtalanságára. Heily tudta jól, nála jóval fiatalabb nők százai tesznek rendszeresen kísérletet arra, hogy lecsapják a kezéről a férjét, és ez csak azért nem tépte még cafatokra az idegeit, mert csak bennük nem bízott, Nickért tűzbe tette volna a kezét.

Aztán ott volt még a családi képen Brandon, az örökösen fecsegő ötéves, a kis Humor Harold, de olyan elbűvölően volt képes beleszólni a nagyok dolgába, hogy még ezt is el kellett nézni neki. Heily lángvörös, sűrű haját, hófehér bőrét és Nick borostyán árnyalatú szeméit örökölte, akarnoksága pedig kétségkívül néhai nagyanyjáról, Lianne-ről szállt át rá. A képen a kis Brandont nővére, Nikki tartotta az ölében. Pillantásukat leszámítva egyáltalán nem hasonlítottak egymásra, amin nincs mit csodálkozni, hiszen csak az édesapjuk volt közös. Egyikük sem tudta. Nick kislánya még nem volt hároméves, amikor magyar édesanyjával végzett a rákbetegség, így végérvényesen

Heilyékhez került. Nem akarták előle eltitkolni a születésének körülményeit, azonban az évek során a kislány szinte akarattal felejtette el a kiskorában történeteket, a szülei pedig tudták, hamarosan elérkezik a pillanat, amikor kénytelenek lesznek mindent elmesélni neki. Más sem hiányzott, mint hogy az iskolában valaki merő rosszindulatból nekiessen, és olyan köntösbe csomagolja a múltat, hogy az darabokra tépje a fiatal lány lelkét. A régi történet tíz éve időzített bombaként ketyegett körülöttük, nem tudhatták, vajon mikor kerül elő egy akkori újságcikk, mikor szellőzteti meg a bulvársajtó ismét a témát, hogy Nick Richards első gyermeke valójában egy rövid kalandból fogant.

Heily és a férje nagy szerencsének tartotta, hogy jó ideje kikerültek az éhes bulvárhiénák látószögéből. Elvégre kinek és miért volna izgalmas egy filmes család, ha ott már sok-sok éve nem volt vérontás, ármánykodás, hűtlenség vagy egyéb katasztrófa...? Sajnos, vagy hála az égnek, máshol épp elég ilyen akadt, így a Richards-Anderson famíliát békén hagyták. Persze, Heily tisztában volt azzal, hogy a bátyja, Steven, az apja, Gilbert és Nick egy hadseregnyi embert fizetett le a médiában és szakmai körökben a hallgatásért cserébe. Bizonyos cikkek és adatok örökre törlődtek a világhálóról, bizonyos emberek örökre eltávolodtak a közelükből. A kis Brandont Heily biztonságban tudhatta, hiszen csupán heti néhány órát járt egy magánóvodába, és egy remek dajka, Nancy vigyázott rá, amíg a szülők dolgoztak. Nikki azonban egy évvel ezelőtt beintett a magántanulóknak, és közölte, hogy igazi iskolába szeretne járni, hús-vér diákok közé, elvegyülni köztük, és akár álvezetéknéven létezni, csak hogy ő is úgy élhessen, mint egy átlagos tini. Hogy ne érezze minden pillanatban, hogy egy valószínűtlenül nagy vagyon leendő örököséként ő lehet a bűnözők számára az aranytojást tojó tyúk.

Heily és Nick végül kénytelen-kelletlen engedett a kérésének, persze, eszük ágában sem volt kitenni a lányukat az állami iskolákkal együtt járó veszélyeknek. Nikki egy Beverly Hills-i magánsuliba, a Colorful Forestbe járt, oda, ahová csak a legtehetősebb szülők gyerekei tehették be a lábukat. A lányt minden reggel sofőr vitte az árnyas, sűrű erdő kellős közepén elterülő, biztonsági örök által őrzött park közepén álló épületbe. Délután pedig többnyire a család régi munkatársa, Alfred szállította haza. Már Heilyre is ő vigyázott annak idején, és a család a végletekig megbízott az öregben, aki sajnos ezen a délutánon elfelejtette, hogy Nikki péntekenként hamarabb végez, a kisasszony pedig kihasználta a lehetőséget és megszökött busszal, hogy beszélhessen az anyjával. Heilyben egy percre megállt az ütő, amikor megjelent az irodája ajtajában minden kíséret nélkül, feldúlt arccal, miközben csapongva kereste a szavakat. Heily már azt hitte, tízévnyi éteri nyugalom után az iskolában valaki lerántotta a leplet a múltjáról. Míg egy felnőtt szóba sem hoz ilyesmit, ha a tudomására jut a pletyka, a gyerekek annyira, de annyira kegyetlenek tudnak lenni...

De nem! Nem erről volt szó. Nikkinek a tavaly karácsonyi, diák-színház-előadás után az osztályfőnöke, Mrs. Hemett, telebeszélte a fejét, hogy igenis komolyan foglalkoznia kellene a színjátszással. Heily és Nick azonban akkor még csírájában el tudta fojtani Nikki lelkesedését azzal, hogy ráér a jövőjén gondolkozni, vagy azért lépéseket tenni. Persze, emellett azt sem árulta el neki senki, hogy Heily azért rohant ki a mosdóba a darab kellős közepén, hogy lepityeregje a maradék sminkjét, mert úgy meghatotta Nikki tehetsége. A szülők aznap a fél éjszakát vitával töltötték *szóljunk-e a gyerekeknek, hogy veszettül jó színész, vagy sem?* – témában. A döntés végül a *vagy sem* lett, és Richardsék minden erejükkel azon voltak, hogy egy szem

lányuk figyelmét valahogyan eltereljék az SZ.L.P.-ről (Színésznő Leszek Projekt), ahogyan Nikki neonfilccel a történelemkönyve hátuljába véste...

Az elmúlt hónapokban Heily már azt hitte, csak múltó fellángolás volt az egész, Nikki vagy eltemette magában ezt az álmot, vagy nem is volt olyan fontos. Ám úgy látszik, csöndesen dédelgette magában a tervét, és az anyja kezdte úgy érezni, mihamarabb beszélnie kell Nickkel, mielőtt még tiltott gyümölcsé érik ez az ügy. A lift irányából hirtelen kisebb paláver hallatszott, csörtetéstől és különböző szuperhősök torz hangjaitól kísérve. Heily nagyot sóhajtott. Szóval Brandon nem volt hajlandó otthon maradni Nancyvel – ez majd jól megadja az est alaphangulatát, azaz a házassági évfordulón sem a pár lesz a középpontban, hanem az agyonimádott unokájuk. Brandon már megint egy képzelt ellenséggel harcolt, a kezében lézerkard világlított, miközben apja mellett szó szerint bevetődött Heily irodájába. A nő megmozgatta kissé elzsibbadt, keresztbe tett lábait, majd felállt, és hagyta, hogy Brandon pusztá szeretetből, de nem éppen gyöngéden nekirontson.

– Helló, mami! – nézett rá elkerekedett szemekkel. – Képzeld, a papa inget adott rám. Hiába mondtam neki, hogy nem esküvőre megyünk, és meg akarom mutatni Gilbert nagypapinak az új pókemberes pólómat...

– Szia, széplábú – üdvözölte Nick is a feleségét, és játékosan füttyentett, tekintetével végigpásztázta Heily alakját, úgy, hogy a nő még ennyi év után is zavarba jött, és szidta magát, amiért az évfordulás hacacaré miatt épp ezt a pingvinruhát vette fel. Ez Nick olvasatában annyira rövid kis feketét jelentett, amit a nők kénytelenek folyamatosan húzogatni járás közben a combjuk mellett, ugyanis ellenkező esetben kivillanna az alsóneműjük.

– Ne cikizz, Nicholas! – kérte Heily. – Fáradt és lepukkant, idegileg zokni kétgyerekes anyuka vagyok... Időnként legalább a tükörbe pillantva jár nekem egy kis illúzió, nem?

– Mami! – kuncogott közbe Brandon. – Látom a bugyidat!

– Azért, mert tökmag vagy. – Heily lehajolt, és pusztit adott a tűzvörös üstökre. – Hat óra. Szaladj, kicsim, szedd össze a nővéred és induljunk! – A kisfiú a lézerkardot lengetve vágatott ki a folyosóra, hogy csapást mérhessen a gyanútlanul matekozó Nikkire. Kisvártatva felháborodott rikoltozást követően jelentős ramazuri hallatszott odakintről, mire Heily egy karlendítéssel jelezte Nicknek, hogy mennyire elege van.

– Baj van, kincsem? – lépett hozzá a férfi, és magához ölelte, gyengéden cirógatva a hátát.

– Valami büzlik az olasz szerződés kapcsán, esküszöm, mintha valaki szándékosan hátráltatná, hogy elkezdhessünk forgatni... Ráadásul a nagylány a legrosszabb időpontban állított be délután, épp, amikor azzal a tehetetlen titkárnővel, Renatával vitáztam telefonon. Már megint nem volt hajlandó kapcsolni Fideliót. Az a gyanúm, hogy az a digó bujkál előlünk. Hetek óta késnek a beígért pénzzel. Az összeg nélkül nem tudunk elkezdni dolgozni, mert minden mozgatható tőkénk eszközökben áll...

– Megértelek, Hell. Ennyit mi még film előkészítésével nem szívtunk, mint ezzel a *Los Angeles-i giggolóval*. Talán oda kellene utaznunk, és személyesen a kezünkbe venni a dolgot. Letáborozunk a Marcella Company előtt, és egyszer csak megjelenik az emberünk.

– Meglehet, hogy igazad van. Ne haragudj, Nick, de olyan nyomorult vagyok ma...

– Van valami más baj is, Heily?

– Fel nem foghatom, hogy Brandon miért nem akart otthon maradni. Máskor nagyon szívesen játszik Nancyvel. A csipogásával ki fogja borítani Annabellát, amit meg is értek, elvégre ez az ő estékünk...

– Eddig még sosem zavart téged a fiunk jelenléte, ahogyan az ünnepeketek sem! Ki vele, mi a pálya, producer asszony?

– Ne hívj így! Anyámat hívták mindig így, és látod, mi lett vele! – emlékeztette a férjét arra, hogy Lianne Anderson egy tragikus baleset áldozata lett. Rosszkor volt rossz helyen, és a maffiózók véletlenül őt robbantották fel valaki más helyett. Csúnya történet.

– Bocsáss meg, Heily! De tudod, hogy mindig észreveszem, ha valami sántít. Rád van írva, és a nyakam teszem rá, hogy ez pillanatnyilag nem Brandon jelenléte. Jól érzem...?

– Mama, papa, indulnunk kéne! – kiáltott be Nikki, majd kisértetve a hullámos hajzuhatag is belibbent az ajtón. – Az öcsém szétszedi az előteret, szegény Sierra a holnapi aktatologatás helyett takaríthat!

Nick az égnek emelte a szemét, majd kisietett a titkárnő rezidenciájára, hogy atyai szigorral bírja rá Brandont a fénymásolóról való leszállásra. Körülötte cafatokban heverték az A4-es papírlapok.

– Drágám, Sierra szobáját ezennel katasztrófa sújtotta övezetnek nyilvánítom! – kiáltott vissza Nick. – Brandon babának pedig kettőtöröm a lézerkardját, megcsavarom az orrát, az alsógatyáját pedig a fejére húzom... – kántálta Nick, a kisfiú nevetésétől kísérve.

– Mama, használhatom a ciklámen színű rúzsod?

Az életem leginkább egy nyüzsgő piacra emlékeztet. Érdekel valakit, hogy felemészt az aggodalom? Heily tudta, össze kell szednie magát és végigcsinálni az estét, mintha minden rendben volna a lelkében. Mély levegőt vett, majd Nikki felé nyújtotta a sminkes táskáját.

– Kivételesen igen. De csak mert ünnepnap van, és mi is ott leszünk veled.

A lány gyakorlottan bánt az ecsettel, úgy sminkelte magát, hogy azt akár a profik is megirigyelhették volna. A ciklámen rúzs és némi pirosító után tizenhárom éves létére szinte húsznak tűnt. *Nem igaz, hogy az apja nem félti! Nem igaz, hogy nem veszi észre az éhes férfitekinteteket... Jaj, Nikki! Kérlek, maradj még kislány! Csak egy kicsit...*

Az orvos óvatosan kihúzta az injekciós tűt, majd megszemlélte a művét. Elégedett volt a látvánnyal. Annál is inkább, mert rengeteg páciense volt, de ezt a nőt kifejezetten kedvelte. Mindig jóleső izgalom vibrált benne, amikor a rendelőbe lépve belepillantott a naptárába, és rájött, hogy ismét találkozhat vele. Még egy kezelés és rendbe jön, totálisan tökéletes lesz, igaz, ő már akkor is annak látta, amikor először belépett az irodájába, hogy együtt megtervezzék látványos megújulásának folyamatát. *Lassan szélnek kell eresztenem a madárkát. Az istenit! Ki kell találnom valamit, hogy ne akarjon elrepülni. Esetleg egy új cicit, drága?*

– Mára készen is vagyunk, Miss Monroe. – Ahogy elemelte a fecskendő, másik kezével óvatosan végigsimított a nő bársonyos bőrén. – Jövő héten még tesz nálam egy utolsó látogatást, és elválnak útjaink – sóhajtott.

– Ne legyen szentimentális, Eric! Sosem lehet tudni, mit hoz a sors. – A nő mosolyogni próbált, ami közvetlenül a hyaluronsavas kezelés után szinte kivitelezhetetlen volt.

– Igaza van. – A férfi úgy érezte, itt az ideje a tettek mezejére lépni. Most vagy soha. – A munkát elvégeztük, ám ez nem jelenti azt,

hogy nem hívhatom meg egy kellemes ebédre, és azt sem, hogy nem fog gyönyörű virágcsokrot kapni egy titkos hódolótól...

– Hízolgó, de tudja, én férjnél vagyok...

– Mióta csak megismertem, hagyja, hogy kisasszonyozzam! Egyszer sem javított ki!

– Jólesett a kedvessége, nem volt szívem hozzá – mosolygott szomorkásan a nő.

Ez igen, apám. Ez a te formád. Időzítésből egyes. Eric próbált kedélyes arcot vágni, miközben az asszony kissé kapkodva elővette a táskájából a csekkfüzetét. A következő pillanatban rúzs, slusszkulcs, névjegytárca hullott a padlóra. Ösztönösen a nő mellé ugrott, hogy segítsen összeszedni a tárgyakat. A kezeik egy másodpercre összeértek, zöld pillantás kapcsolódott mogyoróbarnába, és Eric határozottan úgy érezte, apró, elektromos szikrák pattognak körülöttük. *Vegyítésza vágy. Franca is.*

– Köszönöm a segítséget, doktor úr... – lehelte túlságosan meszterkélten, majd kapta a táskáját, villámgyorsan elköszönt, és kecses, fehér balerinacipős lábain sietve távozott a rendeléből.

Eric kidobta az elhasznált eszközöket, lassú, akkurátus mozdulatokkal kezét mosott, majd vetett egy pillantást Miss Monroe asztalon heverő „előtte” fotóira. Gyönyörű nő volt, csak sajnos nagyon is törődött vonásokkal. Beesett, mélyen ülő szemekkel, korához képest túlságosan is mély mimikai ráncokkal és valószínűtlenül szomorú vonásokkal. Az orvos tekintete lejjebb siklott, a nő adataira: harmincnégy éves. Ösztönösen kíváncsi volt arra, ki lehet ő, milyen titkokat rejt a múltja, mi okozhatja azt a megfjejtetlen szomorúságot, ami mindig ott settenkedik a mosolya mögött... Eric félrehúzta az ajkát, lemondóan sóhajtott, majd az íróasztala fiókjába süllyesztette a képeket – a kiemelt ügyfelei közé. *Ez a nő férjnél*

van – emlékeztette magát. Mint akit tetten értek, úgy rezzent össze, amikor megcsörrent az asztali telefonja.

– Mondja csak, Heather – köszöntötte a titkárnőjét és egyben személyi asszisztensét, miközben a táskájába pakolta a holmiját.

– Mára végzett, Mr. Avery. Azonban, remélem, nem felejtette el, hogy hétkor jelenése van az Octavio Bacerra’s-ban. Tudja, a házassági évforduló...

– Másra sem vágyom jobban. Köszönöm, Heat...

– A frissen vasalt öltönyét, a virágcsokrot és a francia bort az öltözőjébe készítettem. Utóbbit egy jeges vödörben keresse...

– Mi lenne velem maga nélkül? Nem is tudom, hogy háláljam meg a gondoskodását.

– Talán, ha most azonnal hazamehetnék...

– Randija van? – ugratta Eric.

– Ne vicceljen, Mr. Avery! Hiszen tudja, hogy két éhes gyerek és egy fáradt férj vár otthon...

– Legyen szép estéje, Heather!

– Magának is.

Szerencsés ember az, akit várnak otthon – állapította meg magában Eric, és átsétált a privát öltözőjébe, hogy belebújjon az esti szerelésébe. Rutinszerűen kapkodta magára a ruhákat, pillanatok alatt megkötötte a nyakkendőjét, és a talpig tükör előtt némi zselével borzolta össze sűrű, fekete haját. *Nem mintha használna. Avery, egy kefe a fejed.* Már a suliban is így jellemezték a srácok a frizuráját. Akkoriban még zavarta, ám az évek során rájött, zabolázatlan tincsei a nőknél kifejezetten előnyt jelentenek. Különösen az utolsó komoly barátjáné, Lianne imádott a hajába túrni, csók vagy szeretkezés közben, és simogatni, amikor valami jó kis filmet néztek DVD-n. Mintha ezer éve lett volna. Eric tisztában volt vele,

hogy nem az akkor negyvenes éveiben járó, nála jóval idősebb producernő volt álmai asszonya, mégis mély sebet vajt a szívébe az emléke. Mert Lianne meghalt – egy maffiózó, Enzio Rossi robbantotta fel a kocsijával együtt. A dolog szívrepesztő része pedig az volt, hogy a bombát valójában neki, Ericnek szánták, méghozzá az apja miatt, aki iszonyatos összeggel tartozott a filmes bűnbanda fejének.

Az eset óta tíz év telt el, és Eric bárhogyan is próbálkozott, egyre csak azon kapta magát, hogy képtelen bárkit közel engedni magához. Lianne arca, az utolsó pillantása, ahogyan rámeredt az autó ablakán keresztül, a robbanás fülsiketítő hangja, a sűrű, terjengő füstszag és az utána következő borzalom még ma is gyakran kísértette álmában. Önmagát okolta az asszony haláláért, és hiába tett meg mindent azért, hogy feloldozást nyerjen, képtelen volt megbocsátani magának azt, hogy a szerencsétlen pillanatban nem ő ült a saját autójában. Amikor éjjelente a lidércnyomásra ébredt, képes volt napkeltéig marcangolni magát. Nem volt vallásos ember, de ilyenkor ígéretet tett a Mindenhatónak, hogy még inkább támogatja majd mindenben halott kedvese családját – no, nem mintha nem ment volna már így is az idegeikre a túlzott törődésével.

Pontosan tudta, hogy Hollywood pletykás elitje azt hiszi, hogy a lányában, Heilyben keresi Lianne-t, ezért ragaszkodik már-már betegesen hozzájuk, de nem érdekelte, ha mások így gondolják. Legáltalább létezik egy elfogadott magyarázat arra, hogy menő, pénzes, jóképű plasztikai sebészként miért is állt be a megrogzott agglegények sorába, akik barátnő helyett rendre csak ágyba-babát tartanak. *Jobb is, hogy férjnél vagy, Miss Monroe. Túl jó vagy nekem* – gondolta keserűen, és felhúzta kifogástalan, fekete bőrcipőjét, majd belépett a magánliftjébe. Irány a mélygarázs és az ott parkoló Maseratija. Minden alkalommal elfogta őt a nyugtalanság, amikor volán mögé

ült. Vajon, ha elfordítja a slusszkulcsot, robban vagy sem? Vannak paranoiák, amelyekből lehetetlen kigyógyulni. Gondolatait gyorsan visszaterelte a nőkhöz.

Az igazság az volt, hogy a munkája során immár egy évtizede körülvették Beverly Hills legszebb, leggazdagabb, legbefolyásosabb asszonyai. A praxisában rengeteg szépészeti beavatkozást végzett: mellműtétek, ráncfeltöltés, hajbeültetés, zsírleszívás – és sok nőnek megért volna egy misét, hogy ne csak a műtő műszereivel, hanem a természet adta eszközeivel is lelki békét szolgáltatasson számukra az olaszos külsejű sebész. Volt idő, amikor élt a lehetőségekkel, mert a jó szex remek figyelemelterelésnek bizonyult, ám idővel kiégett, kiüresedett, és rájött arra, ha csak test van, de lélek sehol, az olyan, mint a jó hamburger. Mindig egyforma, konstans minőség, de ha az ember mindennap ezt eszi, előbb-utóbb hányingere támad tőle. Aztán meg önmagától. Eric nem akart több hamburger-szexet. Szerelmet akart, de fogalma sem volt arról, képes-e arra, hogy valakinek igazán adjon önmagából, gátlások és félelmek nélkül.

Minderről egyetlen emberrel tudott beszélgetni: Lianne lányával, Heilyvel. A vörös-dögös, multifunkciós szupernő – ahogy Eric gyakran hívta, mert egyszerre volt rendező, producer, feleség és édesanya – úgy hatott rá, mint valami különleges nyugtató. Az ő jelenlétében el tudta hinni, hogy a bűne megbocsátást nyert, hiszen az elmúlt évek alatt nagyon jó barátok lettek. Bár Eric tudta, hogy ez jórészt annak köszönhető, hogy a férj, Nick Richards, segítségére sietett, amikor Heilyt és a kislányukat, Nikkit, tíz évvel ezelőtt elrabolta egy eszelős színésznő. Eric szerencséjére jókor volt jó helyen, tudomást szerzett a lányok hollétéről, és nemcsak hogy informálta Nicket, oda is rohant, hogy maga vessen véget a lidércnyomásnak. Ha akkor nem lövi vállon azt a bolond nőt, Tara Hawkot, a család nemcsak

Lianne-t gyászolhatta volna abban az eszement időszakban, hanem Heilyt és a kicsi Nikkit is. *Kicsi Nikki... Hm...* Nem is olyan kicsi. Ma már tizenhárom éves, és ő a keresztapja. Eric aligha tudta elképzelni, hogy létezik még szigorúbban őrzött gyerek Hollywoodban, mint ez a túlságosan is komoly és tudatos leányzó. Már most lesírt róla, mennyire magányos, milyen nehezen tűri a béklyókat, amiket a szülei merő szeretetből és aggodalomból ráaggattak. *Csak nehogy baj legyen belőle. Mindegy, nekem aztán semmi közöm a nevelési elveikhez* – mentette fel magát, miközben homlokráncolva vetett egy búcsúpillantást sötét öltönyös tükörképére. Irány az Octavio Bacerra's és a meghitt családi vacsora! *Milyen kár, hogy az én esetemben sem a meghitt, sem a családi nem igaz. Többször vagyok felesleges pótkerék, mint kéne, de így legalább néha gurulok. Ez is valami.*

2. fejezet

Unatkozó kismama

—**O**ké, rendben, mindent megpróbálok, hogy meggyőzzem őket. – Melanie Richards épp a gálaharisnyóját igyekezett magára rángatni, miközben a telefont a füle és a válla közé szorítva próbálta leszerelni a hívó felet. – Nem hinném, hogy bármi gond lenne ezzel... Ugyan már, ismerem az apádat óbégató pelenkás kora óta, tudom, hogy... A mindenit, Nikki! Most már igazán el kell köszönnöm! A második harisnyámat szakítom el, és már csak egyetlen tartalék maradt... – Lehuppant az ágyra, és nagy sóhajjal hallgatta tovább unokahúga problémáit, majd felpillantott a közeledő léptek zajára.

Ronald állt az ajtóban, tojáshéjszín ingében és szürke vászonnadrágjában, kissé kócos, sötét hajával igazán jól festett. A szemei köré apró szarkalábak gyűltek, amint elnéző mosollyal figyelte élete párját, aki a tőle megszokott módon nem tartott sehoh – öt perccel indulás előtt sem. Melanie beharapta az alsó ajkát, mint aki tudja, hogy most aztán bajban van, és rohamtempóban elköszönt az unokahúgától, megpróbálva figyelmen kívül hagyni annak tiltakozását.

– Tényleg muszáj letennem, mert Ron a térdére fektet és elnás-pángol. Hamarosan ott leszünk mi is, Nikki! – Azzal megnyomta a hívásmegszakítás gombot, és bűnbánó cicaszemekkel pillantott a férfira. – Nézd, ez a harisnyám is kuka!

– Még jó, hogy van, aki mindenre gondol – varázsolt elő egy kis csomagot a háta mögül Ronald. – Szívem, felkészültebbnek kellene lenned! Hétről hétre nagyobb vagy, nincs mit tenni...

– Sajnálom, mindig elfelejtem, hogy gyereket várunk... – szabadkozott Mel, aki ugyan már a negyedik hónap végén járt, de szerencsére elkerülték a várandóssággal együtt járó jellemző rosszulletek. Negyvenéves volt, de harmincnek tűnt, hála a heti három aerobicsnak, a jógának és a paleolit étrendnek, kismamaként is kirobbanó formában érezte magát. Nem sokat adott az orvosa szavaira, aki óva intette a sok mozgástól és a rohanó élettempótól, mert a kora miatt veszélyeztetett terhesnek minősült.

– Pedig, hamarosan ez lesz a fő projekt az életedben, drágám. – Ronald magához húzta, miközben odaadta neki az új harisnyát.

– Te mindenre gondolsz – fakadt ki büntudatosan Melanie. – Én pedig még mindig az a káosz-kapitány vagyok, aki voltam...

– És én pontosan így szeretlek. A gyerekünk is így érez majd. Ahogy Sandra Connor szokta mondani átszellemült arccal: a kis lélek odafenn pontosan tudja, hogy hová érkezik, ő választott benne teket a nemes feladatra, hogy felneveljétek...

– Apropó, ők is ott lesznek ma este? – Mel kibontakozott Ron öleléséből, és tovább harcolt a ruháival. – Már vagy fél éve nem látam őket...

– Ma sem fogod. Virginiába utaztak a gyerekükkel. Sandra apját megműtötték sérvvel, és úgy döntöttek, meglátogatják.

– Te kis jól informált! – nyújtotta csúfondárosan Mel a férfit a nyelvét. *Eltiltott a szerkesztői melómtól is ez a rabszolgaparó.*

– Ne irigykedj! – korholta Ron. – Élvezd, hogy mostanában végre sehová nem kell rohannod. A babaprojekt előtt mindig arra panaszkodtál, hogy már vagy tíz éve nem jut magadra semmi idő, és a személyemben egy hajcsár főnököd van a Screendreamnél.

– Miért nem dolgozhatok még egy kicsit? Csak néhány hetet. Nem járnék partikra, csak interjúkra, és megírnám az ajánlókat meg az újdonságokat a sajtóanyagok alapján...

– Maradjunk az utolsó kettőnél – mondta határozottan Ronald.

– Te aztán szörnyű alak vagy, hallod-e!

– Tudom. Ezért nem jössz hozzám évek óta, hiába kérlek...

– Az első néhány évben még sóvárogtam utána, mégsem kérted meg a kezem. Pedig egész pofás kis utalásokat tettem! Aztán később, amikor végre rávetted magad, már nem tudhattam, tényleg akarod-e, vagy csak azért kérded, mert tudod, hogy ezt várom tőled – magyarázta Melanie, és kis mosollyal nyugtázta, hogy ez a harisnya végre jó. Gyors mozdulattal belebújt az ágyra készített piros koktélu ruhába, majd lábujjhegyen Ronaldhoz tipegett. – De ettől még te vagy a legjobb férjanyag ebben a városban! Induljunk, drágám! Ne akard, hogy komolyan belekezdjek a lelkizésbe, tudod jól, hogy akkor sosem hagyom abba...

– Ne is mondd! Rémes volna... – Ronald játékosan fintorgott, majd lehajolt, és gyengéden belebújtatta a nő lábait a fekete lakkcipőkbe. Melanie imádta ezt. Úgy gondolta, csak egy igazi férfi képes letérdelni az asszonya előtt, és ettől még nagyobbra nőtt a szemében. Ronnak sem a szerelemben, sem az élet más területén nem kellett eljátszania a főnököt. Ugyanis minden ízében az volt.

– Gyönyörű vagy, Szélvész Kisasszony – közölte, miután szemügyre vette Melt. – Mit akart Nikki?

– Szövetségest keres – forgatta a szemeit.

– Ugyan, mihez?

– Meggyőzni Nicket és Heilyt, hogy engedjék el az *Álom a varázshegyen* 2. szereplőválogatására. Még mindig színésznő szeretne lenni...

– Tökéletesen megértem az öcsédéket, hogy hadakoznak vele...

– Nos, én nem. Nikkinek igenis joga van hozzá, hogy elinduljon az álmai után. Nagyon tehetséges kislány. – Melanie belebújt a kabátjába.

– Nem vitatom. De bőven ráér még. A filmes világ kemény, ezt épp neked mondjam? Az öcséd Nikkinél jóval idősebb volt, amikor elkezdte, és csaknem belerokkant. Heily pedig, mire húsz lett, már túl volt pár alapos verésen és mély depresszión.

– Ugyan, nem törvényszerű, hogy mindenki ilyen érzékenyen reagáljon a hírnévre.

– Drew Barrymore. Macaulay Culkin. Amy Winehouse. Christina Ricci. Soroljam még?

– Dakota Fanning. Robert Pattinson. Daniel Norton. Ők az ellenpéldák – vágta ki magát Melanie. – Lelkileg teljesen épek, pedig ott a nevük Hollywood tíz leggazdagabb tinisztárja között. Hozzáteszem, megeshet, hogy a kis Daniel Nortonnal is összefutnánk a válogatáson. Én nagyon kíváncsi vagyok rá. A nyilatkozatai alapján olyan kis koraérettnek tűnik. Kíváncsi volnék, miért.

– Nem lehet veled vitatkozni, mindenre van válaszod. – Ronald sóhajtva feladta. – Ezek után meg sem kell kérdezniem, kinek az oldalára állsz.

– Tudod, hogy a veszett ügyek a gyenge pontjaim – kacintott Melanie.

– Csakugyan?

– Te magad is annak tűntél, amikor megismertelek... – rebegettette a szempilláit a nő.

– De jó, hogy engem nem hagytál a gödör mélyén.

– Nikkit sem fogom. És ez is a te hibád, Ronald Christensen.

– Miért?

– Mert a terhességem miatt eltávolítottál a rovatom éléről, te kegyetlen. Így most menedzselhetem Nikkit, és vigyázhatok rá. Remek ötlet, nem?

– Kíváncsi vagyok, mit szól majd mindehhez Heily. Mondd, megélem egy nap, hogy nyugodt, elégedett holdvilágmosollyal kötögetsz majd babazoknit a karosszékben?

– A kedvedért egy-két órán át csinálnám, de nem sok örömöm telne benne. Gyerünk, drágám, idő van!

Két perccel később férfiasan felmordult a garázsban Ronald fekete Audijának motorja. Az étterembe menet nem beszélgettek: Mel az iPhone-ján olvassza a világ napi híreit, a férfi pedig zenét hallgatott fedőtevékenységként, miközben arra gondolt, a gyermekét váró nő kezeit minimum össze kellene kötöznie a lábaival, majd ráhúzni egy kényszerzubbonyt, hogy ne kelljen miatta folyamatosan aggódnia. Melanie Richards tíz éve volt az életének része, és épp ennyi ideje reszketett attól – teljesen jogosan –, hogy a magazinszerkesztő nő fokozott igazságérzete, nyomozói ambíciói vagy az a nagy szája mikor tesz újra kárt a testi-lelki épségében. Egyszer már megtörtént, és a férfi mindenképp szeretne volna elkerülni a repetát. Most pedig, hogy Mel végre rászánta magát a szülésre, Ron aggodalma az egekbe szökött. A legnagyobb baj az volt, hogy Melanie egy halvány szikráját sem mutatta annak, hogy vigyázni akarjon magára és a babára. Így hát mindez a teher Ronald vállát nyomta. Egy órával később,

amikor bekanyarodott az étterem parkolójába, eszébe jutott, amit valahol hallott, hogy Dario Rossi nagyon sok pénzt fektetett az *Álom a varázshegyen* produkcióba, amolyan csendestárként, a producer mellett. Ő pedig Enzo Rossinak, a híres, öreg filmes maffiózónak a fia, aki a Richards-Anderson család egyik régi ellensége.

A probléma gyökere az volt, hogy sok évvel ezelőtt ő alapította a Shiny Filmstúdiót, ami azóta beleolvadt az Anderson család cégébe, egy ügyes üzleti húzásnak köszönhetően. Enzo Rossi korábban többször tett kísérletet fenyegetéssel, zsarolással, sőt, egy merénnyel is arra, hogy visszavásárolja a részét, ám Heilynek és Nicknek esze ágában sem volt egy maffiafőnökkel osztozni a cégen. Enzo Rossinak érzelmi okokból volt nagyon is fontos a Shiny-részleg visszaszerzése: életének boldog időszakára emlékeztette a stúdió, amelyet elhunyt szerelméről nevezett el. Eszelősen ragaszkodott az akaratahoz, és jogosan lehetett attól tartani, hogy sosem adja föl a harcot. Aztán a dolog valahogy mégis elcsöndesedett, Rossi talán belefáradt a hiábavaló küzdelembe. Az öreg évek óta be sem tette a lábát az Államokba. Ám Ronald számára akkor sem volt megnyugtató a gondolat, hogy ha csak közvetve is, de Nikki talán a közelébe kerül. Megpróbálta elhessegetni magától a borús elméleteket, és az előttük álló estére koncentrált. *Elvégre az már nagyon régen volt. Rossit sem hajthatja a hatalomvágy az idők végezetéig. Az túl fárasztó lenne még egy szívbeteg maffiafőnöknek is.*

Daniel Norton feküdt az ágyán, tekintetét a plafonra szegezte, és próbált elvonatkoztatni attól, ami a házuk földszintjén történik. Nem ment könnyen. Olyannyira nem, hogy az idegei már-már patanásig feszültek. Két kezét a füleire tapasztotta, aztán ráébredt, ez

nem elég hatékony megoldás, ahogyan az is kevés volna, ha a fejére szorítaná a párnáját, hogy kizárja a külvilágot. Végül kihúzta az éjjeli-szekrénye fiókját, fogta az iPadjét, be a fülest, és elkezdte hallgatni a Muse egyik szívbemarkolóan lázadó dalát. *Hátha ez segít valamit. Nem bírom már hallgatni őket.*

Daniel lehunyta a szemét. Tudta, hogy felelőtlenség elszeparálni magát, de egyszerűen képtelen volt tovább hallgatni az üvöltözést. Csak nem ölik meg egymást! Vagy ha mégis, legalább végleg megszűnik ez az állandó para-sziget, ahogyan Dan magában az otthonát nevezte. Szép is lenne! Akkor talán végre jó kezekben tudhatná a pénzét, amit majd csak a huszonegyedik születésnapja után érezhet valóban a magáénak. A fiú elhessegette a gonosz gondolatokat, mert szentségtörésnek érezte, hogy néha a saját szülei halálát kívánja. Amikor két forgatás között akadt egy kis szabadideje, és belegondolt a saját helyzetébe, szégyenérzettel és végtelen szomorúsággal töltötte el az igazság: már sem az apja, sem az anyja iránt nem érez szeretetet.

Dan mélyeket lélegzett, és megpróbálta átadni magát a dallamok világának, kicsit kilépni a valóságból, eljátszani a gondolattal, milyen volna az élet, ha nem lenne ennyire magányos. Mindig magántanuló volt, nem voltak barátai, és napjai nagy részében csak a tanáraival és a forgatásokon jövő-menő idegbeteg, koffeinlötykölő felnőttek sokaságával találkozott. A hollywoodi gyárakban nem születtek barátságok. Megesett, hogy együtt játszott más gyerekekkel, ám ezek az ismeretségek a közös munka végeztével kihültek és feledésbe merültek.

Daniel néha arra gondolt, jó volna legalább egy testvér, egy sorstárs, valaki! Együtt talán könnyebb lenne elviselni, ha az embert holmi busásan megterült befektetésként kezelik a saját szülei. Immár évek óta

ő tartotta el a családját, mióta eljátszotta élete első film főszerepét. Az *Álom a varázshegyen* című mozija kasszasiker lett, és attól kezdve kapkodtak a rendezők Daniel után, akit Cathleen és Leon Norton totyogó kora óta gyereksztárnak nevelt. *Ja, csak közben elfelejtettek szeretni. Tárgyasítottak. Kihasználtak. Ennyi. Most pedig, hogy dől a pénz, úgy herdálják, mintha az ő érdemük lenne...*

– Ezt nem hiszem el, Daniel, ezt nem hiszem el! – A fiú fájdalmasan ráncolta a homlokát, miközben valaki egy mozdulattal tépte ki a füleiből a kis hangszórókat.

Ijedtében azonnal ülő helyzetbe tornázta magát, nem figyelt a környezetére, és a következő pillanatban homloka frontálisan csapódott az anyjáénak. Cathleen megtántorodott és a szőnyegre rogyott, Dan pedig sajtó fejét dörzsölve emelte a nőre legendás, búzakék pillantását. Elborzadt a látványtól. Anyja jobb szeme csíkká szűkült, annyira bedagadt, körülötte pedig egyre liluló monokli körvonalai kezdtek kibontakozni, másodpercről másodpercre jobban láthatóan. Kizárt, hogy ezt kettejük iménti ütközése okozta.

– Megvert, te pedig semmit nem tettél! – sikította Cathleen, és rázni kezdte a fia vállát.

– Úristen, Anya...! Zenét hallgattam. Apa hol van?

– Kettőt találhatsz, ahol mindig. – A nő zokogva borult a heverőre, festett, keseszőke haja teljes egészében elfedte a sírástól és a veréstől grimaszba torzult arcát. Dant már nem tudta meghatni, látta eleget.

– Utána kell menned, fiam – sírt tovább.

– Nem megyek. Ahogyan neked sem kellett volna vele tartanod annak idején. Ahelyett, hogy megpróbáltad volna leszoktatni a játékszenvedélyről, te magad is a rabjává váltál...

– Én már régen abba hagytam – hüppögte az anyja. – És látod, hogy nem tudok az apádra hatni, mert ha csak egy szót is szólok, ez

lesz a vége. – Cathleen felült az ágyon, és könnyáztatta arcára mutatott.

– Nem mehetek utána. Nem hiányzik, hogy az újságírók megtudják ezt az egészet... – mondta fásultan Dan, aki a maga tizenhét évével úgy érezte, ő az egyetlen felnőtt ember a családban. – Vagy már arra sem adsz, hogy őrizzük a látszatot? Legalább a karrierem érdekében megtehetnéd. Vagy ha értem nem is, hát a pénzért, amit keresek.

– Mindennek van határa. A pénzed vészesen fogy, fiam, ezt te is tudod. Ha Leon nyer a teremben, akkor sem áll le, hanem iszik, mint a gödény, és garantáltan addig játszik, amíg csak marad egy cent a zsebében...

– Nem érdekel – suttopta szenvtelenül Dan.

– Hogyhogy... nem... érdekel?

– Úgy, hogy négy év múlva betöltöm a huszonegyet. Jó színész vagyok, majd gyűjtök magamnak másik vagyont...

– És az csöppet sem aggaszt, hogy velem mi lesz? – zokogott fel újra a nő, Danielt pedig hatalmába kerítette a szánalom. Anyja nem állt túl kitartóan sorba, amikor a lelkierőt osztogatták.

– Elválsz apámtól, gondolom.

– És vajon miből fogok megélni? Az egész életemet rád áldoztam, arról szólt, hogy téged elindítsalak az utadon...

– És amikor nyolcévesen kizártál a házból, és azt mondtad, addig nem jöhetek haza, míg nem szerzek pénzt cigire?

A kemény kérdés megtette a hatását. Ez volt az a pont, amikor Cathleen általában menekülőre fogta. Most is kiviharzott a szobából, ahogyan az várható volt. Mert megvoltak a bűnei. Olyan súlyosak, amelyekkel képtelen volt szembenézni, hát még, hogy magyarázatokat adjon rájuk a kamasz fiának? Miután becsapódott mögötte

az ajtó, Dan ismét egyedül maradt a gondolataival. Hívatlan könnycsepp gördült ki a szeméből, áztatta végig az arcát, a haját, miközben Matt Bellamy egy lírai dalt kezdett énekelni a lejátsszóján. Egy különös, sorsszerű egymásra találásról szólt. *Az életben miért nincsenek ilyenek? A lélek nagyságáról szól egy halom film, könyv, színdarab! Akkor a valós mindennapokban hol keressem a tartalmat?* Daniel nagyon várta, hogy végre elkezdődjenek az *Álom a varázshegyen* második részének forgatásai. *Már csak pár hét és végre egy kicsit kiszabadulhatok.*